

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > פרשת השבוע תשסה 052 וילך

פרשת השבוע תשסה 052 וילך

תנועה, ולמעלה מן התנועה

א

"וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל. ויאמר אֱלֹהִים: בן מאה ועשרים שנה אנכי היום, לא אוכל עוד לצאת ולבוא, וה' אמר אלי לא תעבר את הירדן הזה" (לא, א-ב).

נאמר במשה "לא אוכל עוד לצאת ולבוא" - מטבע לשון של 'יציאה וביאה'.

מצאנו על הפסוק (כי תבוא כח, ו) "ברוך אתה בְּבֹאֲךָ וברוך אתה בְּצֵאתְךָ", דרשה בחז"ל (ב"מ קז ע"א) "שתהא יציאתך מן העולם כביאתך לעולם: מה ביאתך לעולם בלא חטא, אף יציאתך מן העולם בלא חטא". הרי שמצאנו בחז"ל שלשון 'ביאה' ולשון 'יציאה', נאמרו על ביאה ל'עולם' ויציאה מן ה'עולם'.

ולפי זה, לשון "לא אוכל עוד לצאת ולבוא" מתפרש על יציאה מן העולם וכניסה לעולם.

ביאור הדברים.

ב

"בן מאה ועשרים שנה אנכי היום" - היום מלאו ימי ושנותי, ביום זה נולדתי וביום זה אמותי - כך רש"י מחז"ל, "שהקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום ומחדש לחדש", וילפינן לה (ר"ה יא ע"א) מן הכא.

'מאה ועשרים שנה' - זהו סוד התנועה, 'נע' - בגימ' ק"כ.

"בן מאה ועשרים שנה אנכי היום", כלומר - שהיה כאן מילוי והשלמת כח התנועה: קומת התנועה כולה יצאה מן הכח לפועל!! וכאשר נשלם כח התנועה, נאמר - "לא אוכל עוד לצאת ולבוא"!

ראשית - משה השלים את קומת התנועה ב'מאה ועשרים' שנות חייו, ולאחר שזה נשלם - הרי שנתגלה כאן מהלך פנימי יותר, עולם עליון יותר, שמצד העולם העליון נאמר - 'לא אוכל' עוד לצאת ולבוא בזה העולם העליון ש'למעלה' מן התנועה! כלומר, הבחינה ש'למעלה' מן התנועה נאמר בה - "לא אוכל עוד לצאת ולבוא", שה'לצאת ולבוא' הוא 'למעלה' מן התנועה כלל! לא רק מן התנועה של עולם העשיה כפשוטו, ש'לא אוכל עוד לצאת ולבוא' בעולם העשיה ולכן הוא מסתלק מעולמו, שהרי שהיציאה מן העולם - לעולם היא תנועה! אלא עומק הדברים: 'לא אוכל עוד לצאת ולבוא' בכל הקומה כולה!! שהתורה הרי

מתפרשת מריש דרגין ועד סוף דרגין, וכאשר נכלול את כל הקומה כולה בפירוש 'לא אוכל עוד לצאת ולבוא' - הרי שאין כאן מקום לתנועה כלל!! שזה גופא יציאה מן 'עולם התנועה' וכניסה לעולם שאין בו תנועה, שאין כאן יותר תנועה מעולם לעולם.

הרי שבמיתתו של משה, מה שהתגלה כאן זהו מהלך של "לא אוכל לצאת ולבוא", מהלך שלמעלה מן התנועה. ק"כ שנתיו של משה - הן עולם של תנועה, ומיתתו של משה - היא גילוי העולם שלמעלה מן התנועה!

זה מה שרש"י מביא מחז"ל (סוטה יג ע"ב): "דבר אחר, 'לצאת ולבוא' - בדברי תורה, מלמד שנסתתמו ממנו מסורות ומעיינות החכמה".

"כלם בחכמה עשית" כתיב (תהלים קד'), והרי שה'עולם' - כלומר לא רק עולם העשיה אלא כלל כל העולמות כולם - הם בחינה של 'כלם בחכמה עשית', והרי שהעולמות שהם בסוד ה'תנועה', תנועתם - דייקא בסוד ה'חכמה'. "החכמה 'תחיה' בעליה" (קהלת ז,יב): כח החכמה - הוא כח ה'תנועה', כח ה'חיות'.

כאשר משה השלים את קומת עולם התנועה, שזה סוד ה'נע' - ק"כ שנה, נאמר בו: "מלמד שנסתתמו ממנו מסורות ומעיינות החכמה". ה'נסתתמו ממנו' זה לא מקרי, אלא - זהו גילוי 'עצמי' של המדרגה אליה הגיע משה. הוא הגיע לעולם שלמעלה מן התפיסה של 'כלם בחכמה עשית'!

כל זמן שאחיזתו של משה בחייו היתה במדרגה של 'כלם בחכמה עשית', והוא הוא השורש לכך, שהוא הדעת הכללי-דייקא אז היתה לו השגה ב'מסורות ובמעיינות החכמה', במעין של ה'חכמה', בשורש ה'חכמה'! מה שאין כן כאשר משה רבנו 'השלים' את הקומה של ק"כ - הרי שנשלמה אצלו קומת התנועה של החכמה, ומצד כך נאמר 'מלמד שנסתתמו ממנו מסורות ומעיינות החכמה'.

הרי שה'סיתום' של מעין החכמה - הוא גילוי של המדרגה שלמעלה מן המעין!...

ג

כאשר מתבוננים בראשית הדברים הנוגעים ללידתו של משה רבנו, הרי שאנחנו מוצאים מהלך: שתחילה - עמרם 'נפרד' מיוכבד עקב גזרתו של פרעה שגזר על "כל הבן הילוד היארה תשליכהו" (שמות א, כב), עד- שבאה מרים לפני אביו של משה בטענה: פרעה לא גזר אלא על הזכרים, ואתה גזרת על הזכרים ועל הנקבות.

הרי שאנחנו מוצאים כאן, בשורש יצירתו של משה, שהיה כאן כח ש'מנע' את ההבאה של משה לעולם: אביו של משה 'נפרד' מאשתו, ומצד כך - לא היה 'מקום' ללידת משה!!

ועומק הדברים.

שהכח של משה - היה ב'העלם', בגניזה, והאיתגליא של הדבר, ה'הפקעה' מלידתו של משה - זה נתראה בצורה של 'פרידה' של אביו מאמו, שאין כאן מקום ומהלך של לידה.

הרי ששני האופנים הם אמת.

מחד - יש אופן שאביו ואמו 'נפרדים' זה מזו ואין מקום ללידה, ומאידך יש את המהלך - ל'אחר' שמרים באה בטענתה, ונזדווג זה לזה ונולד משה. הרי, שהן ה'שלילה' של קומת משה, העדר לידתו, והן 'קיום' לידתו - שניהם קיימים: אנחנו רואים כאן באיתגליא הן את הלידה בפועל, והן את שורש הלידה שקדמה לו מציאות שמנעה מגילוי של משה בעולם.

כאשר אנחנו מתבוננים ומבינים שזה לא רק בעולם העשיה, אלא כל דבר נמצא ראשית בשורשו, הרי שישנה כאן התגלות ל"ואם אין מחני נא מספֶרְךָ אשר כתבת" (כי תשא לב, לב) - ביטול מציאותו של משה כביכול!

הרי שמתגלה לנו במשה: הן כח השלייה של מציאותו של משה, והן כח הקיום של מציאותו של משה.

ד

ובאמת בלשון חז"ל (עירובין יג ע"ב): "נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא. ועכשיו שנברא- יפשפש במעשיו, ואמרי לה- ימשמש במעשיו".

הרי שחז"ל אומרים לנו ש"נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא". ואין הכוונה בדברי חז"ל ש'נוח לו', ובאמת נעשה ההיפך מה'נוח לו'! אלא עומק דברי חז"ל: ש'קיימת' בחינה באדם שמצד כך- גם השתא נאמר בו 'נוח לו שלא נברא', ובאמת הוא 'לא נברא' מצד כך!! מצד שער הנו"ן שנאמר בו (ר"ה כא ע"ב) "חמשים שערי בינה נבראו בעולם, וכולן ניתנו למשה חסר אחת", כבר הזכירו (ע' בלבבי חלק ט') דברי הרמב"ן (בהקדמתו לתורה) ששער הנו"ן לא נברא, והרי שנקודת הנו"ן שבכל נפש ונפש נאמר בה- 'נוח לו שלא נברא' כי באמת היא בבחינת 'לא נברא'!!

ואף מצד מה שנברא, אמרי לה יפשפש במעשיו ואמרי לה ימשמש במעשיו, כמו שמבואר (ע' מס"י פ"ג) שיש משמוש ויש פשפוש: הרי שיש בחינה של 'העדר' עשיית מעשה כלל, ויש בחינה של תיקון המעשה. והרי: שאף ל'אחר' שנברא, ישנה כאן עדיין 'שלייה' מסוימת של תנועה, כי הרי יש מעשים שצריך ל'פרוש' מהם!

נמצא, שיש לו לאדם 'שלייה' של כל הקומה כולה- שזוהי בחינת 'נוח לו שלא נברא'. וגם מצד מה שנברא- עדיין ישנה 'שלייה' של חלק מן התנועה, כמו שכבר נתבאר שכל המציאות של הנברא היא באמת מציאות של תנועה, והרי שכאשר אומרים 'ימשמש במעשיו' וע"י זה יש כאן 'העדר' חלקי של מציאות התנועה- הרי שכלפי המעשה הזה נאמר 'לא נברא'!!

נמצא, שבכל אדם ואדם- יש את כח 'דעת' דמשה, מצד הק"כ שנה, שנאמר בכך "בן מאה ועשרים שנה אנכי היום", וכן בכל אדם- יש את נקודת 'מיתתו' של משה שנאמר בו "ולא ידע איש את קברתו" (וזאת הברכה לד, ו), שמצד כך נאמר "לא אוכל עוד לצאת ולבוא".

הן ה'חיות' של משה, והן האיתגליא שמתגלה בשעת 'מיתתו' בסוד 'עולם-שנה-ונפש' קיימים בכל נפש ונפש! והרי שכן התנועה שבנפש נאמר בה- 'בן מאה ועשרים שנה אנכי היום', וכח ה'למעלה' מן התנועה שבכל נפש ונפש שנאמר בה 'טוב לו שלא נברא', נאמר בכך- 'לא אוכל עוד לצאת ולבוא'!!

ה

מצינו בחז"ל (סוטה יג ע"ב) המובאים כאן ברש"י שהוזכר לעיל: 'לא אוכל עוד לצאת ולבוא'- ושואלים חז"ל 'מאי לצאת ולבוא?', ובלשון רש"י 'יכול תשש כוחו?!', והרי מצינו לקמן (וזאת הברכה לד, א) "דכתיב 'ויעל משה מערבות מואב אל הר נבו', ותניא- שנים עשרה מעלות היו שם, ופסען משה בפסיעה אחת!?!". אלא על כרחך אומר רש"י מחז"ל: "'לצאת ולבוא'- בדברי תורה, מלמד שנסתתמו ממנו מסורות ומעיינות החכמה".

הרי שאנחנו מוצאים כאן בחז"ל: שבשעת 'מיתתו' של משה- דבר שהיה בו 'שנים עשרה' מדרגות, הוא פסע אותן בפסיעה 'אחת'!! וברור הדבר, שה'פסיעה אחת' שפסע משה, זה לא ענין חיזוני להגיע מִהָר לַמָּקוֹם קְבוּרָתוֹ, אלא ישנה כאן איתגליא של 'אחדות' ההדרגה שמתגלה ב'שנים עשרה' מדרגות הללו!

משה רבנו- הוא זה שהנהיג את הכנסת ישראל במהלך של 'שבטים'.

בתחילה, היה מהלך של 'אבות'- אברהם יצחק ויעקב, ולאחר מכן- נתגלה מהלך של 'שבטים'. 'משה רבנו'- הוא המנהיג של הכנסת ישראל כאשר האיתגליא של צורת החלוקה היא לא בצורה של 'אבות'- אברהם יצחק ויעקב, אלא הוא מנהיג את הכנסת ישראל כאשר צורת ההתחלקות היא באופן של שנים עשר 'שבטים'. ומצד כך, הרי שקומת הנהגתו של משה את הדור

דיעה מ' שנה במדבר, ה"לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה" (ירמיהו ב, ב), זו היתה הנהגה בהתחלקות ל'שנים עשר' שבטים, כמו שאנו רואים כסדר, בקריעת ים סוף, וכו'. וכל זה- מצד 'חייו' של משה, שהיה כאן מהלך של ההנהגה בצורה של י"ב שבטים'.

אבל מצד ההתגלות של ה'שורש', שזה הי"ג סוד האח"ד- הרי שאין כאן מקום להתחלקות של הי"ב שבטים, אלא מתגלה שורש ה'אחדות'. דייקא מצד 'מיתתו' של משה שהתגלה אור עליון מקומת ההנהגה שבחייו שבבחינת תנועה, מתגלה מהלך של ה'אחדות' של הי"ב שבטים. בחייו שזה היה בסוד התנועה- הרי שסוד התנועה של הכנסת ישראל היה בצורה של י"ב שבטים, וי"ב נשיאים, שלכל שבט יש נשיא וכו'. מה שאין כן בשעת 'מיתתו' של משה שמתגלה הכח ש'למעלה' מן התנועה- שם אין את ההתחלקות לי"ב שבטים.

I

זה העומק של דברי רש"י מחז"ל (סנהדרין ח ע"א) על הפסוק (לא, ז) "ויקרא משה ליהושע ויאמר אליו... כי אתה תבוא את העם הזה אל הארץ אשר נשבע ה' לאבתם לתת להם ואתה תנחילנה אותם", שאומר: "כי אתה תבוא את העם הזה- ארי את תיעול עם עמא הדין (לשון התרגום). משה אמר ליהושע: זקנים שבדור יהיו עמך, הכל לפי דעתך ועצתך. אבל הקב"ה אמר ליהושע: 'כי אתה תבוא את בני ישראל אל הארץ אשר נשבעתי להם' (לא, כג), 'תבוא' על כרחם, הכל תלוי בך, טול מקל והך על קדקדן, דבך אחד לדור ולא שני דבכים לדור".

הרי שאנו רואים כאן: מהלך- כיצד 'משה' כביכול מוסר את ההנהגה ליהושע, ומהלך- כיצד 'הקב"ה' אומר ליהושע להנהיג את הכנסת ישראל.

'משה' אומר ליהושע: הנהיג את הכנסת ישראל בצורה שיש 'זקנים'- 'זקנים שבדור יהיו עמך הכל לפי דעתך ועצתך', וכל זאת מצד כח 'דעת' דמשה שהנהיג את העם בצורה של י"ב שבטים, ולאחר מכן בצורת ההתפרטות של שבעים זקנים, ומצד כך הוא מנהיג את הכנסת ישראל בצורה של 'התחלקות'. ה'התחלקות' היא גופא תוקף צורת גילוי ה'דעת' דייקא, ולכן דייקא נאמר- "לפי 'דעתך' ועצתך", כי הדעת מתגלה בצורה של התחלקות.

מה שאין כן מצד 'מיתתו' של משה, כפי שאמרו ז"ל (כלה רבתי ג, א) "כי לא יראני האדם וחי' (כי תשא לג, כ)- ב'חייהם' אינם רואים, אבל ב'מיתתם' רואים", והרי שמתגלה השכינה ב'מיתתו' של משה, נאמר: "אבל 'הקב"ה' אמר!" ואין הכוונה: 'הקב"ה'- כנקודה חיצונית לעצתו של 'משה', אלא: ה'שורש' של מיתתו של משה שנתגלה בשעת מיתתו- זהו גופא בחינת 'אבל הקב"ה אמר'!! כלומר- ה'אבל במיתתם רואים', שמצד 'מיתתם' שהיתה איתגליא של השכינה אצל משה, מצד כך נאמר: "כי 'אתה' תבוא את בני ישראל אל הארץ- טול מקל והך על קדקדן, דבך אחד לדור ולא שני דבכים לדור!" ומצד כך- יש 'אחדות' בהנהגה, ואין 'התחלקות' בצורת ההנהגה לי"ב שבטים ולשבעים זקנים.

הרי שאנחנו מוצאים שמשה מסר ליהושע את ההנהגה בשתי פנים: הוא מסר את ההנהגה ליהושע- מצד ה'חיות' דיליה, והוא מסר ליהושע את ההנהגה- מצד 'יום מיתתו'.

מצד ה'חיות', שנאמר בו "בן מאה ועשרים שנה אנכי היום", הרי שמשה רבנו מסר ליהושע- הנהגה בלבוש של 'דעת', של 'התחלקות', וי"ב שבטים ושבעים זקנים. מה שאין כן מצד 'יום מיתתו' שמשה רבנו מסר את ההנהגה ליהושע, כלומר הבחינה המתגלה ביום מיתתו- הוא מסר לו כח פנימי יותר של הנהגה, שמצד כך נאמר 'דבך אחד לדור ולא שני דבכים לדור'...

הרי לפנינו שורש לשני כוחות, שמצד כך יהושע הכניס את הכנסת ישראל לארץ ישראל: מחד- "כי אתה תבוא את העם הזה", ומאידך- "כי אתה תבוא", כדברי חז"ל. הרי שה"כי אתה תבוא"- זהו 'יחד' עם הכנסת ישראל, וה"כי אתה תבוא"- זוהי ההנהגה ש'יהושע' מנהיג את הכנסת ישראל!!

II

"לא אוכל עוד לצאת ולבוא", אומר רש"י: "יכול שתשש כוחו? ת"ל 'לא כהתה עינו ולא נס ליחה' (וזאת הברכה לד, ז), אלא

מהו 'לא אוכל' - איני רשאי, שנטלה ממני הרשות ונתנה ליהושע".

עומק הדברים.

בפשטות, 'לא אוכל עוד לצאת ולבוא, שנטלה הרשות ממשה רבנו ונתנה ליהושע', כלומר- שהרשות של ה'לצאת ולבוא' שנטלה ממשה רבנו שכבר לא אוכל עוד 'לצאת ולבוא', אותה הרשות עצמה- היא הרשות שניתנה ליהושע שהוא כן יכול 'לצאת ולבוא'. והדברים אמת.

אבל על פי הנאמר, ישנם כאן שני ביאורים מה ניתן ליהושע: ניתן ליהושע באמת- הכח שניטל ממשה שהוא 'לצאת ולבוא', אבל בעומק- ה'לא אוכל' עוד לצאת ולבוא, זה גופא ניתן ליהושע!! לא ניתן לו רק הכח של ה'לצאת ולבוא', אלא ניתן לו גופא הכח של ה'לא אוכל' עוד לצאת ולבוא, כח של מציאות ש'אין' בה תנועה!...

ועומק הדברים.

"זקנים שבאותו הדור אמרו: פני משה כפני חמה פני יהושע כפני לבנה, אוי לה לאותה בושה אוי לה לאותה כלימה" (ב"ב עה ע"א).

והרי, הלבנה היא במהלך של התמעטות, עד בחינת נקודה בעלמא. מה שאין כן החמה, היא לעולם בבחינה של מילוי, והיא היא המנהגת, ועל ידה נקבעת ההנהגה של הלבנה. והרי שמצד כך, החמה- היא כח התנועה, היא קובעת את התנועה בעולם. מה שאין כן הלבנה- מתגלה בה בחינה של נקודה, והנקודה אין בה בחינה של תנועה. ומצד כך דייקא נאמר: 'ישראל מונין ללבנה' (סוכה כט ע"א), שבישראל מתגלה הכח ש'למעלה' מן התנועה.

והרי, מצד מה שהלבנה 'מקבלת' את אורה מן החמה, הרי שהחמה ענינה תנועה, וממילא מה שהלבנה 'מקבלת' מן החמה היא מקבלת הארה של 'תנועה', ומצד כך- לא אוכל עוד 'לצאת ולבוא', ואילו יהושע כן יכול 'לצאת ולבוא', והרי שהוא קיבל מן החמה את נקודת ה'תנועה'.

מה שאין כן מצד מה שהלבנה יש בה איתגליא של 'נקודה' בעלמא, ומצד כך 'אין' תנועה, הרי ה'לא אוכל' עוד לצאת ולבוא- זה גופא כוחו של יהושע. 'דָּבָר אחד לדור ולא שני דְּבָרִים לדור'- זה כוח האיתגליא של בחינת ה'נקודה' שבלבנה שהיא בחינת יהושע, ומצד כך- 'אין' שני צדדים, ואם אין שני צדדים- אין מקום לנוע. התנועה- היא בסוד הספק, בסוד השני צדדים, אבל עד כמה שאין כאן מציאות של שני צדדים אלא רק דעת 'אחת' בלבד, שהיא הדָּבָר 'אחד' לדור- הרי שבעומק זה 'למעלה' מן התנועה.

ח

"ויכתב משה את התורה הזאת, ויתנה אל הפהנים בני לוי הנשאים את ארון ברית ה' ואל כל זקני ישראל" (לא, ט). אומר רש"י: "ויכתוב משה וגו' ויתנה'- כשנגמרה כולה, נתנה לבני שבטו".

'כשנגמרה כולה'- ישנה כאן איתגליא של כל התורה 'כולה'. ולמי הוא נתן את ה'כלליות' שבתורה?- לבני שבטו.

עומק הדברים ע"פ הנאמר.

בשעת 'מיתתו של משה'- מתגלה הנקודה ש'למעלה' מן ההתחלקות, מתגלה הנקודה של ה'כלליות', ומצד כך נאמר 'כשנגמרה כולה'. דייקא בשעת 'מיתתו' מתגלה המהלך שנקרא 'כשנגמרה כולה' שהוא גילוי ה'כלליות' שבתורה, שהרי בחייו לא היה שייך להשלים את התורה כי זהו סיפור דבריו בחייו של משה, ודייקא בשעת מיתתו שייך שיהיה מהלך של 'כשנגמרה כולה'.

כל זה הינו מצד החיצוניות.

בשעת 'מיתתו של משה' - נתגלה ה'אור' של הכלליות, אלא ש'אור' הכלליות יש בו שתי בחינות: יש- מה שאור הכלליות הוא בבחינה של "והחכמה מאין תמצא" (איוב כח, יב), כלומר שהכלליות היא שורש להתפרטות, ויש- מה שהכלליות היא כלליות לעצמה.

ולכן, 'כשנגמרה כולה', כאשר ישנה התגלות של ה'כלליות' שבתורה: אזי יש מהלך אחד- של 'נתנה לבני שבטו', יש גילוי שהוא נותן אותה לבני השבט, והרי שזה בבחינת 'והחכמה מאין תמצא', שהכלליות היא שורש לפרטיות של שבטו של משה, והרי ש'יש' כאן מהלך של 'שבטים'. אבל מאידך- מבואר בהמשך הפסוק: "ויתנה אל הכהנים בני לוי הנשאים את ארון ברית ה' ואל כל זקני ישראל", הרי שישנה כאן פריצת גדר מנקודת שבטו!

יש מהלך- שהוא נתן את זה ל'שבטו', זהו מצד המהלך שיש התחלקות ל"ב 'שבטים'. ולאחר מכן- יש מהלך של "ואל כל זקני ישראל", והרי שישנה כאן יציאה מנקודת ה'שבטים' והתגלות ל'זקני ישראל', ישנו כאן ביטול ההתחלקות ל"ב. אבל עדיין- אין כאן גילוי של 'מקבל כללי', כי היא ניתנה דוקא ל'זקני ישראל', "אל 'כל' זקני ישראל"- יש כאן גילוי ה'כלליות' שבזקנים ולא דוקא 'זקני שבטו', אבל עדיין אין כאן גילוי של 'כל ישראל' אלא דייקא 'זקני ישראל'.

מה שאין כן מכח האיתגליא של 'הושע' שהוא הוא בחינת 'לבנה' שהיא בחינת 'נקודה'- צריך להיות גילוי לתת את זה ל'כל ישראל' בשוה. גילוי הכלליות ב'שורש'- הוא גילוי הכלליות מצד ה'מקבל': שכשם שב'שורש' נתגלתה כל התורה כולה- כך מצד ה'מקבל' צריך להיות שיהיה כאן גילוי שה'מקבל' יהיה בבחינה של כלליות גמורה ולא בבחינה של התפרטות.

ט

מצינו בבעל הטורים: "וילך משה'- לעיל מינה (נצבים ל, כ) כתיב 'לאברהם ליצחק וליעקב', וסמך ליה 'וילך משה'- שהלך אליהם להגיד להם כי קיים הקב"ה את שבועתו והכניס ישראל לארץ, ואיתא במדרש (ברכות יח ע"ב) 'מכאן שהמתים מספרים זה עם זה'."

משה רבנו הולך להגיד לאבות הקדושים "קיים הקב"ה את שבועתו והכניס ישראל לארץ", והרי ידועה התימה הגדולה: כיצד משה רבנו הולך לומר לאבות הקדושים כי 'הקב"ה קיים את שבועתו'?!- הרי משה רבנו מת במדבר והוא לא זכה להיכנס לארץ ישראל, ואף כנסת ישראל בימיו עדיין לא זכתה להיכנס לארץ ישראל, וא"כ כיצד ח"ו הוא מעיד שקר בנפשו 'קיים הקב"ה את שבועתו והכניס ישראל לארץ'?! הרי לכאורה מה נשתנה זמנו של משה מזמן האבות? שהרי עדיין לא היתה כניסה לארץ אלא רק בימיו של יהושע!

ביאור הדברים על פי הנאמר.

ה'כניסה' לארץ ישראל- היא גילוי כח ה'כלליות' הגמורה, והרי, שביום 'מיתתו' של משה, שבה עסקין בפרשה דידן- מתגלה גופא אורה של 'ארץ ישראל', אור ה'כלליות'!! ואף בודאי שעדיין לא היתה כאן כניסה 'בפועל' לארץ ישראל, אבל גילוי 'אורה' של ארץ ישראל שהוא גילוי כח ה'כלליות'- כבר היה לו כאן תוקף גדול של גילוי!! כמו שהוזכר: "ויתנה אל הכהנים בני לוי", ויתר על כן- "אל 'כל' זקני ישראל", "כשנגמרה 'כולה'", הרי שזה גופא בחינת 'כי קיים הקב"ה את שבועתו והכניס ישראל לארץ'! עצם כך שמתגלה כח ה'כלליות'- זה גופא כוחה דארץ ישראל. והרי ש'מיתתו' של משה, שהיא גופא נקודת המעבר של ההנהגה ליהושע- היא גופא כח ה'כניסה' שמתחיל לקבל איתגליא!...

י

הן הם עומק הדברים שמבוארים בבעל הטורים: "ולבוא'- מלא וי"ו, שלא אוכל עוד לבוא בששה סדרי משנה".

תחילה- הוכרו דברי חז"ל "שנסתתמו ממנו מסורות ומעיינות החכמה", ובדברי הבעל הטורים כאן- יש הדגש מיוחד על 'חלק התורה' שנסתתמו ממשה רבנו: "לא אוכל עוד לבוא ב'ששה' סדרי משנה".

עומק הדברים.

יש את אור השית אלפי שנין, [שבהן] הכח ד'נפרדות'- הוא ה'שורש' של הששה סדרי משנה שהוא המקיים של השית אלפי שנין. מה שאין כן בשעת 'מיתתו' של משה, שמתגלה כח ה'כלליות' שהוא גופא אורו של משיח שהוא אור של אלף השביעי, מצד כך- יש 'התכללות' התורה דשית אלפי שנין בתורה דלעתיד, ודייקא מצד כך נאמר- "שלא אוכל עוד לבוא ב'ששה סדרי משנה", כי 'ששה' סדרי משנה הם האור של השית אלפי שנין, וכאשר מתגלה האור של ה'כלליות' שהוא אור הגאולה- אור ה'פרטיות' נכלל במקורו, נכלל בשורשו!

נמצא, שבשעת 'מיתתו' של משה- נתגלה אור ה'כלליות', אור ה'אחדות', שהוא האור גופא להביא את הבריאה כולה למהלך של "והיה ה' למלך על כל הארץ, ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד" (זכריה יד, ט)!!!...

- [פרשה תשס"ה] 1]

Source: <http://bilvavi.net/shiur/052-וילך> פרשתהשבועתשסה-

Links

[1] <http://bilvavi.net/5765parsha>